ROMÂNIA PENTRU HRISTOS

Ianuarie - Martie 2013

ROMANIA FOR CHRIST

Buletin de informare, misiune şi apel la suport pastoral
P. O. Box 2329, Pleasant Hill, California, 94523

Eben Ezer şi Iehova Iire ! — La hotarul de sfârşit al celui de-al 22-lea an de activitate a Societăţii Misionare „România pentru Hristos”, spunem smeriţi cuvintele psalmistului „Domnul a făcut lucrul acesta, şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri” (Ps. 118:23).

Arcul de Triumf din Bucureşti

Din viaţa stuparului...

Multă zarvă

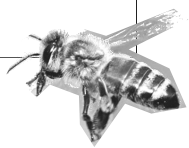

„S-a făcut multă zarvă...” (Fapte 23:9)

Continuând din numărul trecut, amintesc că odată cu plecarea tuturor reginelor, căsuţa rămâne pentru o vreme foarte liniştită, cămările sunt pline, populaţia mai rară dar încă numeroasă, şi aparent totul e plăcut. Încă nu se lucrează, se aşteaptă parcă ceva.

În scurt timp liniştea este curmată de un semnal de disperare: *Unde este regina?* La acest semnal, pe care aş fi dorit să-l înţeleg, se porneşte o zarvă fără precedent. Un consiliu neînţeles lucrează pentru rezolvarea situaţiei în cauză. N-am înţeles consfătuirea, dar am înţeles hotărârea finală: O seamă de albine au fost alese să înlocuiască regina. Hotărârea presupune că o armată de albine vor produce lăptişor consumând miere ca să hrănească echipa de regine (doicile). Ideea pare rezonabila şi toată familia lucrează ca un singur trup în plină armonie. Dar în scurt timp succesul se transformă în dezastru. După 18 sau 20 de zile când primii bebeluşi apar, obţinuţi din albinele alese să fie regine, lucrarea a dat faliment. Munca asiduă şi întreaga organizare frumoasă vizează un sfârşit tragic. Noii născuţi sunt nişte monştri cu capul mare, mănâncă, dorm, şi se învârtesc printe albinele lucrătoare fără să ia vreo acţiune comună.

Dezgustate, depresionate, albinele nu mai fac zarvă. Încet dar sigur încetează activitatea şi intră într-o stare de resemnare. Poate m-aş putea opri aici şi cititorii să scrie mai jos povestea cunoscută de ei din viaţă. Albinele de mii de ani trăiesc, vitalizează prin regină, în jurul ei.

Biserica lui Hristos trăieşte şi e vie de 2000 de ani prin viaţa pe care o avem în El şi prin El. Biblioteci întregi de cunoştinţe nu pot oferi o naştere din Dumnezeu. Misterul acesta rămâne şi va rămâne tainic. Nicodim vroia să-l priceapă omeneşte cu ajutorul celor cinci simţuri ale sale, să intre în posesia acestui fenomen duhovnicesc (Ioan 3:15). Răspunsul Mântuitorului nostru pune la încurcătură pe orice om care vrea cu firea lui pământescă să pătrundă în tainele formării omului nou. Lucrurile duhovniceşti pot fi pricepute de cei duhovniceşti,

Urmare în ultima pagină ➡

Mare este Domnul !

„Mare este Domnul şi foarte vrednic de laudă şi măreţia lui este nepătrunsă" (Psalmul 145:3).

Douăzeci şi doi de ani de minuni

Exact aşa putem striga noi cei de la Societatea Misionară „România pentru Hristos", să ne audă toţi românii. Timp de 22 de ani de la înfiinţarea acestei Societăţi Misionare, nu aveam fonduri la bancă, dar am angajat şi am ajutat neîntrerupt o seamă de plantatori de biserici în România, şi într-o vreme au fost 150 de lucrători. Am experimentat metoda lui George Müller. Noi nu am avut nimic, dar Domnul a avut totul. Doar în câteva rânduri, nu ni s-au ajuns banii. Probabil Domnul poruncise cuiva să ne ajute, dar acela a uitat. Fratele casier a mai luat pe credit-card câteva mii de dolari şi am plătit pe fraţii noştri lucrători în România, iar pe data următoare am primit suma necesară şi pentru plata datoriei. Şi asta, timp de 22 de ani! O, e uimitor ce mare şi bun este Domnul! Şi totuşi ce puţin ne încredem în El!

Fondarea Societăţii.

Sunt 22 de ani trecuţi de când un mic grup a luat iniţiativa să formeze Societatea aceasta misionară. Ei au fost fraţii: Constantin Cristea, coordonator, Boţan Elisei secretar, Pavel Ploscaru casier, şi în lipsă m-au numit pe mine preşedinte şi pe Dr. Ken Fisher vicepreşedinte. Cu câţiva ani în urmă, Dr. Ken Fisher a plecat în veşnicie, şi atunci am vorbit cu fraţii Valentin Popovici şi Tiberiu Lupaş şi i-am pus vicepreşedinţi cu sponsorarea altor lucrători. Nici unul nu e salariat, ci toţi slujesc în mod voluntar.

Adunarea de fonduri

Societatea noastră nu are o persoană care să meargă prin biserici pentru adunarea de fonduri ci avem doar un buletin trimestrial cu care facem de cunoscut mersul lucrării şi facem de cunoscut unele nevoi în România.

Scopul Societăţii

Scopul Societăţii Misionare „România pentru Hristos" este să ajute la plantarea unor noi biserici şi să ajute

bisericile mici să aibe un păstor, care să predice Evanghelia şi să contribuie la lăţirea Împărăţiei lui Dumnezeu în România, mai ales în Oltenia, Muntenia, Dobrogea, Moldova şi Bucovina, iar mai târziu ne-am extins şi în Republica Moldova.

Rezultatul a 22 de ani

În Oltenia erau doar vreo 10 bisericuţe. Chiar şi la Craiova ştiu că biserica din Timişoara ajuta la plata salarului fratelui Nicolae Moldovan, fost păstor acolo. Iar azi Evanghelia se propovăduieşte în peste 100 localităţi. Am trimis lucrători la sate şi oraşe unde nu aveam nici măcar o familie de pocăiţi. De exemplu la Solca, la Tg. Jiu, erau vreo 14, la Baia de Aramă 0, şi Evanghelia a lucrat, iar azi avem biserici înfloritoare, unele cu peste 100 membri. Nu omul, ci Domnul şi-a făcut lucrarea. Onestitatea omului se poate constata din faptul că fratele trimis la lucru, a fost gata să-şi extindă aria de lucru şi în satele învecinate, formând şi acolo noi biserici.

„Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viaţa veşnică...” (Ioan 6:27a)

Răsplata

In Marea zi a Răsplătirilor, nu cei de la Centru, care îndrumaţi de Domnul au lucrat strategic, se vor bucura de marea răsplătire, ci cei ce au dăruit bănuţul şi cei ce au alergat în căutarea sufletelor pierdute.

Acum eu sunt foarte bătrân, în al 95-lea an al vieţii mele. În două rânduri mi-am prezentat demisia. Bătrâneţea îşi spune cuvântul. Ochiul meu drept şi-a pierdut lumina, iar degetele nu mai pot lucra ca altădată. Totuşi, fraţii nu au fost gata să mă înlocuiască, ci doar mi-au uşurat slujirea să nu mai fac corespondenţa şi să nu lucrez veştile din rapoartele de pe teren. Acestea urmând să le facă fr. Valentin Popovici, care de fapt a editat şi tipărit şi până acum Buletinul Societăţii Misionare.

Mulţumire din suflet

Mulţumesc pe această cale tuturor fraţilor părtaşi la această sfântă lucrare, la care prin har am devenit părtaşi. Domnul cel Atotputernic să-şi ducă şi mai departe lucrarea Sa binecuvântată.

În Glorioasa Lui slujire,

Bătrânul vostru frate Petru Popovici

Măreţia Numelui lui Dumnezeu

Măreţia Numelui lui Dumnezeu e cunoscută pe tot pamântul

"...Căci de la răsăritul soarelui până la asfinţit, Numele Meu este mare între neamuri... Mare este Numele Meu între neamuri." (Maleahi 1:11)

Acesta e glasul Dumnezeului cerului şi al pământului, care se uită către pământ şi declară ce văd ochii Lui, ochi cărora nu le scapă nimic. El vede cum măreţia Numelui Lui a făcut ocolul Pământului şi neamurile cunosc acest Nume şi Îi aduc închinare. Declaraţia Lui este o declaraţie unică şi ne descoperă faptul că Dumnezeu este onorat de acei care ne-am aştepta să nu ştie atât de mult despre Dumnezeu. Declaraţia lui Dumnezeu este ca un reproş la adresa celor cărora El le-a făcut mult bine şi care trebuiau să-L cunoască, să-L onoreze şi să-i aducă închinare.

Sunt câteva întrebări care se ridică şi ne privesc în mod direct pe noi:

- Ce vede Dumnezeu la cei din neamul nostru în locurile dragi inimii noastre, în locul de unde am venit fiecare, cât de cunoscut este El şi dragostea Lui cea fără asemănare pe care a arătat-o la Golgota prin jertfirea Fiului Său pentru noi?
- Ce vede Dumnezeu în locul în care trăim pentru o vreme şi desigur şi cât de implicaţi suntem în răspândirea măreţiei Lui?
- Ce vede Dumnezeu în casa noastră, care sunt preocupărilor noastre?

El a câştigat cu preţul Fiului Său, un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune, fapte care-L preamăresc şi care-L prezintă pe Dumnezeu şi dragostea Lui arătată la Golgota prin jertfirea Domnului Isus. Prin harul Lui te-a sădit şi pe tine în poporul acesta. Anul de îndurare care ne este dat, e o ocazie minunată să spunem celor din jurul nostru precum şi celor din ţara de unde venim despre măreţia Marelui nostru Dumnezeu şi dragostea Lui cea mare cu care ne iubeşte.

.

Măreţia Lui Dumnezeu este declarată de psalmistul David

"Te voi înălţa, Dumnezeule, împăratul meu, şi voi binecuvânta Numele tău în veci de veci... Mare este Domnul şi foarte vrednic de laudă, şi mărimea Lui este nepătrunsă." (Ps. 145:1-3)

Măreţia lui Dumnezeu este o experienţă zilnică pe care o trăieşte David, omul plăcut lui Dumnezeu. El vede măreţia lui Dumnezeu în toate lucrările din jurul lui, precum şi în viaţa lui personală, şi o declară cu toată puterea, recunoscând că Dumnezeu este atât de mare în fiinţa Lui şi în toate lucrările Lui, încât veacurile şi veacurile veacurilor nu sunt suficiente să poată cineva pătrunde întreaga Lui măreţie. El este Singurul care ni s-a descoperit prin Domnul Isus Hristos şi ne-a dat oportunitatea să ne unim glasurile cu toţi cei ce-L preamăresc pe Dumnezeu, oriunde sunt ei să cântăm spre slavă lui Dumnezeu: *„Ce Mare Eşti, Ce Mare Eşti"*

Măreţia Lui Dumnezeu este declarată de cei ce-L cunosc pe Dumnezeu

„Atunci şi cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul, şi cinstesc Numele Lui." (Mal. 3:16).

Cuvântul lui Dumnezeu prin Maleahi ne prezintă pe copiii lui Dumnezeu împreună cu preocupările lor, împreună cu toate căutările şi aspiraţiile lor. Ei au rămas statornici în vremuri deosebit de critice când alţii dădeau înapoi, când alţii se

lepădau de Domnul. Ei ştiu ce Dumnezeu mare au şi ce minunat este să faci parte din poporul Lui:

- Dumnezeu este mare în inima lor întrucât ei îL iubesc pe Dumnezeu: „...cei ce se tem de Domnul ...”
- Dumnezeu este mare în mintea lor întrucât şi-au pus mintea să se gândească la Dumnezeu şi la lucrările Lui.
- Dumnezeu este mare în căutarea lor întrucăt s-au căutat unul pe altul şi au confirmat că sunt fiii marelui Dumnezeu, depunând astfel o bună mărturie că în orice vreme Dumnezeu are un popor care-L iubeşte şi-L ascultă.
- Dumnezeu este mare în gura lor întrucât ei au vorbit unul cu celălat despre măreţia lui Dumnezeu şi s-au îmbărbătat în vestirea măreţiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu a luat aminte la faptul că ei au hotărt să se întâlnească, să vorbească, să onoreze Numele Lui, şi o carte de aducere aminte a fost scrisă în ceruri: *„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oştirilor, îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujeşte”* (Maleahi 3:17). Deseori suntem lăsaţi să vedem felul în care lucrează Dumnezeu faţă de copiii Lui când aceştia Îl onorează, Îl preamăresc şi Îl mărturisesc prin viaţa şi purtarea lor. Dumnezeu nu rămâne niciodată mai prejos decât omul şi a arătat lucrul acesta dintotdeuna şi pentru totdeauna.

- Moaşelor din Egipt le-a făcut case pentru că s-au temut de Dumnezeu şi au făcut bine poporului Lui.
- Lui David i-a zidit „o casă” pentru că David a dorit să construiască o casă Numelei lui Dumnezeu

Prin proorocul Maleahi (Maleahi 3:17) El ne descoperă practica Cerului în dreptul fiecărui copil al lui Dumnezeu care Îl preamăreşte pe Dumnezeu prin viaţa şi prin mărturia pe care o depune despre Dumnezeu împreună cu răscumpăraţii Lui. Scrierea unei cărţi de aducere aminte este practica Cerului care a fost dintotdeauna şi care rămâne pentru totdeauna. Despre cei din vremea lui Maleahi El declară trei lucruri în această carte de aducere aminte scrisă în ceruri:

- Poporul lui Dumnezeu este proprietatea lui Dumnezeu. Ce minunat e să stim că avem un asemenea Ocrotitor!
- Poporul lui Dumnezeu este comoara lui Dumnezeu. Ce minunat e să ştim că avem preţ în ochii Lui!
- Poporul lui Dumnezeu sunt fii şi fice ale lui Dumnezeu. Ce minunat să ştim că avem un asemenea Tată!

Aceste adevăruri trebuie să ne înflăcăreze pe noi cei ce suntem fii şi fice ale Lui şi mâinile noastre să fie întărite. Noi avem parte de harul lui Dumnezeu să trăim în aceste vremuri când Dumnezeu priveşte cu bucurie la viaţa noastră şi la implicarea noastră în lucrarea de răspândire a Evangheliei. Domnul Isus şi dragostea lui de oameni trebuie să fie cunoscută de toţi. Noi suntem chemaţi să mărturisim ce mare Dumnezeu avem, ce mare dragoste are El pentru fiecare suflet şi ce mult doreşte ca toţi să vină la El şi prin credinţa în jertfa Domnului Isus Hristos să primească viaţa veşnică şi să se bucure de o viaţă nouă în familia mare a Marelui nostru Dumnezeu.

În ceruri se scrie o carte de aducere aminte în dreptul numelor noastre şi Dumnezeu nu va uita niciodata osteneala copiilor Lui pe ogorul Evangheliei.

Domnul să ne înflăcăreze pe toţi în lucrarea Lui. Amin!

Costel Cristea

Veşti de pe ogorul Evangheliei

OLTENIA

CARACAL. Fr. Cornel Filip, păstorul Bisericii Baptiste Sfânta Treime ne face cunoscut că au avut o binecuvântată perioadă de sfâreşit de an. Asta, după o perioadă de încercări şi necazuri.

„În luna august soţia a trecut printr-o grea operaţie, dar Domnul a avut milă de noi. Iar toamna am început cu sărbătorirea Aniversării a 15 ani de existenţă a Bisericii din Caracal. Înainte de 14 octombrie 2012, am avut 3 zile de activităţi cu copiii şi adolescenţii. Am făcut totul la o şcoală dintr-un cartier mai sărac al oraşului şi am dăruit rechizite, ceva jucării, bomboane şi cornuri. Sâmbătă am fost la un spital, la secţia pediatrie şi am dat jucării, cornuri, bomboane, săpun şi pastă de dinţi, copiilor internaţi acolo. Iar adulţilor le-am dat câte o mică atenţie. Duminica am avut bucuria să fim la Casa Domnului peste 130 de persoane. Corul bisericii Golgota din Bucureşti, compus din vreo 30 persoane a cântat impecabil laudele Domnului. Cuvântul Domnului a fost vestit de fr. Daniel Mariş, Rectorul Institutului Teologic Baptist din Bucureşti.

Pe dată de 15 decembrie am organizat un concert de colinde la Teatrul Naţional din Caracal, ceva cu totul neobişnuit în Oltenia. Organizarea acestui concert a fost precedată de o mare luptă spirituală, multă împotrivire şi incertitudine. De altfel a fost cel mai mare eveniment pe care l-am organizat vreodată de la înfiinţarea bisericii.

Am fost atât de binecuvântaţi să avem acest concert de colinde! Au fost prezenţi în sala Teatrului Naţional în jur de 200 persoane în Caracal, dintre care vreo 170 necredincioşi. Mulţi din ei au auzit pentru prima dată un mesaj despre Naşterea Domnului. Duhul Sfânt a lucrat în mod vizibil. Oamenii au apreciat concertul şi atmosfera creată.

O altă buinecuvântare a fost faptul că întreg concertul şi mesajele, atât al meu cât şi al fratelui rector, au fost redate de două ori la Televiziunea locală. Toată lauda să fie a Domnului, căci El a biruit toată împotrivirea.

A fost o mare luptă spirituală. Am pus 50 de afişe prin oraş, la şcoli, la licee, lângă diferite instituţii, şi am dat 150 invitaţii la cunoscuţi. Nu am dat invitaţii pe străzi, căci am dorit să evităm confruntări. Altădată când am dat aşa, oamenii nu au răspuns. Concertul a fost precedat de o seamă de piedici şi obstacole. Aprobarea noului primar şi a consiliului pentru închirierea Teatrului a fost dată cu mare întârziere. Înainte de concert cu câteva zile, a fost un viscol puternic şi multe şosele au fost închise până au fost curăţate de zăpadă. Apoi a urmat un ger de -17 şi -20 grade. În acele condiţii am împărţit invitaţiile şi am lipit afişele. Mergeam zilnic să văd dacă nu le-a deslipit vântul sau vreun răuvoitor. Au fost câteva zile când nu ştiam dacă va putea călători corul de la Bucureşti la Caracal. În dimineaţa călătoriei corului spre Caracal, patru corişti şi organistul n-au mai

putut face deplasarea. Dirijorul a refăcut în autocar lista colindelor pentru concert.

Apoi unii din membri bisericii n-au privit bine concertul la Teatru, pentru că nu se gândeau că acesta va ajuta la lucrarea de desţelenire pe care o facem. Nu numai că nu au invitat pe alţii, dar nici măcar ei nu au venit la concert. Ne rugăm ca Domnul să biruiască. Cu toate aceste impedimente, Domnul Isus a lucrat. Mulţi invitaţi şi-au adus rude, cunoscuţi. Au fost şi trei preoţi, unul împreună cu soţia şi copiii.

De atunci continuă să vină la biserică trei bărbăţi şi două femei din afară. Am vorbit cu ei despre catecheză şi botez. Rugaţi-vă pentru noi ca Domnul să lucreze în aceste zone aride şi mulţi păcătoşi să se întoarcă la Dumnezeu. ”

NEGOIEŞTI. Biserica Baptistă „Emanuel” din Negoieşti este o misiune a bisericii din Craiova. Ea are 24 membri, 20 aparţinători şi 8 prieteni. Anul trecut au fost botezate 4 suflete. Tatăl acestor patru i-a ameninţat că îi omoară cu cuţitul. Fr. Teofil Ologeanu dorea să facă botezul afară la râu, dar din procina ameninţărilor a amânat botezul şi în luna octombrie l-au făcut în Casa de Rugăciune. Slavă Domnului, olteanul cuţitaş s-a îmblânzit şi acum vine şi el la biserică împreună cu copiii săi.

UNIREA. Aici lucrează fr. Cornea Stan. El a lucrat cu rezultate bune şi la Tunari, unde a plantat o biserică. Acum lucrează şi la Plenita, o localitate strategică, unde avem o familie cu doi copii. Părinţii sunt botezaţi. Fr. Stan îi vizitează săptămânal.

CETATE. Aici rămăseseră înainte doar câţiva fraţi bătrâni. Fratele Cornea Stan şi-a extins şi aici lucrarea. Acum biserica are 36 membri,16 copii şi 11 prieteni dintre care 6 sunt pregătiţi pentru botez. Anul trecut fraţii au construit o Casă

Sus: Grupul copiilor care vin la adunarea din Istria.

La mijloc: Agapă frăţească în localitatea Săcele cu copiii şi prietenii bisericii.

Jos: Evanghelizare la Agigea, cu fratele Ovidiu Liteanu. Şapte suflete au venit în faţă pentru rugăciunea de pocăinţă..

de Rugăciune şi au botezat trei suflete.

CRAIOVA. Fr. Teofil Ologeanu slujeşte în această biserică din anul 1984. El ne scrie: „Vreau de la început să îmi exprim mulţumirea pentru tot ce face Domnul prin dumneavoastră şi prin fraţii de acolo în zona aceasta a Olteniei. Fără acest ajutor ne-ar fi foarte greu. Sunteţi părtaşi la slujirea acestei biserici, căci am avut harul să plantăm 20 de biserici. Anul acesta am avut o săptămână de rugăciune. Între 24-27 martie anul trecut am avut servicii de evanghelizare. În fiecare zi de marţi avem post şi rugăciune cu biserica. În luna iulie am avut un botez cu 7 persoane. Acum avem un alt grup la catecheză. Suntem cu Casa de Rugăciune în construcţie. Avem acoperişul pus, dar încă mai e mult lucru. Avem o filială la Talpas-Milfeşti, la 50 km. nord de Craiova. Acolo, la început ne adunam în casa unui frate, iar anul trecut am cumpărat un teren pentru ei, s-a obţinut autorizaţia de construcţie şi s-a început lucrarea. Biserica Baptistă Ghetsemani din Caransebeş cu fr. Dănuţ Vrăncilă şi o seamă de alţi fraţi s-au implicat financiar, precum şi manual, căci au venit pe şantier şi au muncit efectiv. Ei au cumpărat amvonul, scaunele, un cuptor de încălzit, şi au amenajat o cameră pentru copii. Astfel că în noiembrie am avut inaugurarea acelui locaş de închinăciune, la care a luat parte mult popor. În această localitate avem un grup de 14 membri botezaţi. După aceasta a rămas un grup de prieteni de care mă ocup în vederea botezului. Din Craiova mă deplasez eu şi un grup de fraţi care susţinem lucrarea. Avem vreo 20 de copii din sat printre care este chiar şi copilul ţârcovnicului. E o zonă strategică. În jur nu există nici o altă biserică evanghelică. ” — Slavă Domnului pentru aşa lucrări.

DRĂGĂNEŞTI-OLT. Fr. Opriş Daniel ne scrie că în biserica lor au avut un botez cu o familie, soţ şi soţie, pe data de 7 octombrie 2012. Ei sunt doritori de părtăşia frăţească şi de a cunoaşte cât mai bine Cuvântul Domnului. „Am făcut o seamă de vizite la fraţi şi la prieteni atât aici în oraş cât şi la Coteana, 17 km. distanţă, misiunea noastră. Pe 2 persoane care vin la biserică, i-am văzut interesaţi să cunoască mai bine Evanghelia, i-am invitat să vină la noi acasă şi studiem Cuvântul. Am căutat prin acele vizite familiare să-i ajut să crească spiritual. Am căutat să ajut pe unii aducându-i cu maşina la Casa Domnului din Drăgănăşti cât şi la părtăşia frăţească de la Coteana, localitate vecină, unde încă nu avem clădire, ci ne adunăm în casele fraţilor ca să le împărtăşim Cuvântul sfânt. Am observat bucuria de a veni la biserică la copiii fraţilor de la Coteana. Fiind o zonă săracă, din banii primiţi am căutat să ajut cu alimente şi îmbrăcăminte unele familii foarte sărace. La Coteana am ajutat la finalizarea unui puţ de apă potabilă. Vă mulţumim pentru ajutorul pe care îl primim, căci prin el putem ajuta şi noi pe alţii. ”

DOBROGEA

MURFATLAR. Pe data de 14 octombrie. 2012, în Biserica Baptistă Betania din Murfatlar, Comunitatea Constanţa, s-a săvârşit actul de ordinare ca păstor a fratelui Ghiţă Sorin.

SĂCELE. Fr. Daniel Topciu ne scrie: „Vă sunt deosebit de recunoscător

pentru toată susţinerea Dvs. spirituală şi materială şi mă rog ca Domnul să vă răsplătească pentru părtăşia la răspândirea Evangheliei în România. Consider un privilegiu şi o binecuvântare de la Dumnezeu pentru slujirea aceasta împreună la întoarcerea celor pierduţi la Dumnezeu. Doresc să vă împărtăşesc noi motive de mulţumire şi mijlocire pentru lucrarea la care Domnul ne-a chemat.

Lupta spirituală cu forţele întunericului la care suntem angajaţi, nu e uşoară. Vă împărtăşesc o experienţă specială pe care am avut-o cu o lucrătoare de la misiunea cu copiii. Soţul nepocăit al unei surori i-a interzis să mai vină la adunare timp de câteva luni, lucru care a îndurerat-o pe ea şi pe noi toţi. Totuşi noi am căutat să ne rugăm ca Domnul să lucreze la inima soţului spre mântuire. În luna august un băieţel al lor în vârstă de 8 ani a fost electrocutat la reţeaua de 20 kw. Deşi nimeni nu mai credea într-o şansă de viaţă a acestui băieţel, Dumnezeu a intervenit în mod miraculos spre uimirea medicilor, care au declarat că acest băiat a primit o nouă viaţă. Am vizitat această familie, am discutat cu soţul care a spus că acum el o trimite pe soţie la biserică, căci a înţeles prin acest accident că Dumnezeu i-a vorbit lui personal. Sora a revenit în părtăşia bisericii la lucrarea ei cu copiii. În plus Dumnezeu a pregătit un alt frate tânăr ce are o inimă deosebită să vină la Săcele pentru un an, care ne este de mult folos în lucrarea sfântă. Apoi cu unii fraţi am vizitat două persoane ce s-au predat Domnului la evanghelizarea ce am ţinut-o la biserica din Corbu. Una dintre ele are un băiat de 25 ani foarte grav bolnav, cu care am stat de vorbă despre mântuirea sufletului său. Persoanele ce au fost invitate cu această ocazie, ne-au pus mai multe întrebări despre Dumnezeu, Biblie şi în legătură cu mântuirea. Toţi au ascultat cu mare interes Cuvântul Domnului. Un alt tânăr căsătorit, care era de faţă, după câteva săptămâni, ne-a invitat în casa lui să ne rugăm pentru un copilaş al lor nou-născut. De faţă erau rudele invitate ale acestei familii, cărora le-am prezentat mesajul Evangheliei Domnului Isus.

În luna septembrie 2012, am avut bucuria să participăm la un eveniment evanghelistic în satul Agigea împreună cu fratele cântăreţ Ovidiu Liteanu. Evanghelizarea a fost plănuită la Căminul Cultural, dar la intervenţiile potrivnice ale preotului, nu ni s-a permis şi atunci am avut-o la Casa de Rugăciune din Agigea. A luat parte mult popor şi 7 suflete s-au predat Domnului. Tot în această lună, am avut bucuria să participăm la biserica din Corbu, la ordinarea fr. Florin Cornea, ca misionar în Stănceşti, Ucraina. El este susţinut de biserica din Corbu şi de un cerc de biserici din judeţul Constanţa. Apoi am vizitat punctele misionare unde vrem să plantăm noi biserici. Într-o localitate în timp ce predicam despre Iona, a intrat un om pentru a asculta Cuvântul. Dumnezeu l-a cercetat şi la sfârşitul slujbei, a cerut cu lacrimi să ne rugăm pentru el că vrea să fie al Domnului. Facă Domnul din el un bun stegar pentru acea localitate. Apoi am avut în satul Săcele sărbătoarea roadelor. A luat parte mult popor, am vestit Cuvântul Domnului şi la sfârşit am avut o masă de dragoste. O prietenă ne-a cerut o Biblie ca să poată cunoaşte mai bine voia Domnului. O altă doamnă pe care am întâlnit-o la Istria şi căreia i-am dat un tractat evanghelic, în urmă cu câteva săptămâni, mi-a mărturisit că a fost impresionată de ceea ce a citit şi mi-a cerut un Noul Testament. Ne rugăm Domnului ca să lumineze multe suflete să se întoarcă la Dumnezeu şi să dea o propăşire lucrării Evangheliei." ■

Vino înainte de iarnă

„Caută de vino înainte de iarnă...” (II Timotei 4:21).

În lumea aceaceasta se îndreaptă spre noi tot felul de chemări la care trebuie sau nu trebuie să răspundem. Avem nevoie de multă înţelepciune, de discernământ, ca să ştim la care să nu răspundem, şi tot de discernământ, renunţare şi uneori chiar sacrificiu, ca să putem răspunde la cele la care trebuie să răspundem. Sunt chemările plăcerii la care mulţi se grăbesc să răspundă fără să socotească pierderile produse prin risipirea timpului şi a resurselor primite de la Dumnezeu. Şi mulţi din noi am căzut, mai mult sau mai puţin, în plasa aceasta pe parcursul vieţii noastre. Oamenii imaturi cad de obicei în plasa acestor chemări. Şi fiecare din noi, în drumul spre maturitate, am trecut prin faza de imaturitate. Dar, din păcate, prea mulţi petrec prea mult timp sau chiar s-au oprit în valea imaturităţii.

De data aceasta aş vrea să adresez chemările neputinţei în faţa împrejurărilor dure ale vieţii, şi datoria noastră să răspundem la chemările celor din necazuri şi nevoi.

1. Trebuie să răspundem înainte de iarnă.

Iarna cu siguranţă vine şi este lipsită de orice îndurare. Cei ce sunt prinşi în plasa ei trebuie să fie pregătiţi ca să poată trece prin ea.

Îmi amintesc de un frate acum mai în vârstă, cu care am petrecut un timp atunci (când eram amândoi mai tineri), dar care s-a mutat mai departe şi din când în când la anumite ocazii ne întâlneam şi ne bucuram să ne vedem. Uneori la aceste ocazii mă gândeam că ar trebui să-mi fac timp şi să merg special să-l vizitez. Dar cu prea multele ocupaţii n-am ajuns. Într-o zi, la o altă ocazie unde am ajuns împreună m-am dus repede la dânsul, dar nu m-a mai cunoscut. Venise deja iarna vieţii dânsului şi degeaba m-aş mai fi dus fiindcă nu mai puteam satisface nevoile pe care le avea înainte de iarnă. Ajunsese iarna înaintea mea.

2. Să mergem cu lucruri care-i ajută să treacă prin iarnă.

Şi sfântul apostol Pavel ne ajută să vedem care sunt acele lucruri. Am observat în adresarea lui către Timotei două categorii de lucruri: Lucruri care produc căldură pentru trup şi lucruri care produc hrană pentru suflet. Oamenii în mare nevoie nu au pretenţie la jucăriile lumii ci de strictul necesar vieţii, care face posibil trecerea dincolo de iarna

vieţii. Îmi amintesc că am întrebat pe un sărac, un "homeless" pe care îl întâlneam des, de ce are nevoie cel mai mult să-i aduc? „Nu-mi trebuie nimic," a răspuns el. Parcă am plecat de acolo mai lovit decât dacă mi-ar fi dat o palmă peste obraz. El n-are nimic şi nu-i trebuie nimic, iar eu am de toate şi tot mai vreau ceva. Cei care trec prin nevoi mari, ştiu cel mai bine care este adevărata nevoie a oamenilor. Nu este oare ce ne-a spus Domnul Isus? Apostolul Pavel îi scria lui Timotei: „Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns" (I Tim. 8:8). Apostolul Pavel a lansat chemarea nevoii lui către Timotei, copilul credinţei lui.

3. Să mergem cu lucruri care produc căldură pentru trup

Pavel avea nevoie de o manta pe care o lăsase undeva pe timpul verii şi acum în închisoarea Romei unde era frig avea nevoie de ea ca să poată trece dincolo de iarnă. La fel şi pentru mulţi astăzi, e nevoie de lucrurile care aduc suficientă căldură să treacă dincolo de iarnă.

4. Să mergem cu hrană pentru suflet.

Apostolul Pavel îşi hrănea sufletul cu cuvântul lui Dumnezeu şi îi spune lui Timotei să-i aducă cărţile care conţineau hrană sufletească. Oamenii care trebuie să treacă prin iarna vieţii sunt uneori ispitiţi să arunce nădejdea şi au nevoie de material care să alimenteze nădejdea lor. Şi ce altceva poate să alimenteze nădejdea oamenilor în afară de promisiunile lui Dumnezeu, aduse cu dragoste de oamenii lui Dumnezeu. Oamenii sensibili îndrăznesc să ceară doar hrană pentru suflet, însă Timotei care este şi el sensibil ştie că prin iarnă şi trupul mai are nevoie de hrană.

Iar pentru oamenii care se apropie de iarna vieţii lor şi simt nevoie de puţin comfort şi de puţină căldură şi de ceva hrană pentru suflet, mai sunt oameni ca Timotei. Chemaţi-i şi spuneţi-le să ajungă înante de iarnă. Nu reproşaţi altora care n-au cu ce să vină, căci lucrarea aceasta aparţine adevăraţilor copii ai credinţei, ca şi Timotei. Şi Timotei, când aude chemarea ştie să lase lucrurile care trebuie lăsate ca să ajungă unde este nevoie înainte de iarnă.

Du-te tu înaintea iernii la acei ce trec timizi, dincolo de toamna vieţii,
Iarna totdeauna vine, Încărcată cu asprime.
Du cu tine din caldură şi merinde, pentru trup şi pentru suflet
Ca să poată şi-ntristaţii, dezrobiţi de iarna vieţii, să ajungă-n primavară.

Pavel Ploscariu

LA MUNTELE UNDE „DOMNUL VA PURTA DE GRIJĂ"

Ascultam cu plăcere la Ravi Zacharaias azi dimineaţă. Povestea că acum câţiva ani a fost în vizită în Israel. Era împreună cu încă vreo câţiva oameni de vază şi avuseseră programat să se întâlnească cu nişte reprezentanţi din partea Israelului, dar că în cele din urmă au abandonat aceste planuri. Acum erau invitaţi la masă de unul din cei patru conducători ai Hamass-ului, chiar unul dintre cei care înfiinţase organizaţia. Omul făcuse mulţi ani de închisoare şi avea o seamă de copiii morţi în lupta împotriva Israelului. Când discuţia era în toi şi au ajuns cu subiectul la punctul cel mai fierbinte, De ce palestinienii îşi trimit copiii să fie martiri în lupta asta înverşunată împotriva Israelului?, Ravi a intervenit, aşa cum ştie el să intervină, cu o explicaţie care mi-a dat de gândit, şi pe care vreau să vi-o reproduc cât se poate de bine.

El i-a amintit acestui terorist Palestinian de Avraam pe care atât evreii cât şi arabii îl consideră părintele naţiunii lor. I-a amintit de episodul din Biblie unde Avraam îl duce pe fiul său la muntele unde „Domnul va purta de grijă" (aşa cum l-a numit Avraam după acest episod) ca să îl sacrifice, aşa cum i-a cerut Dumnezeu. Diferenţa este că arabii spun că era Ismail iar evreii spun ceea ce spune şi Biblia că era Isaac - fiul legat pe altarul de sacrificiu. Dar într-un punct pot şi arabii şi evreii să agreeze, şi acela este că Dumnezeu NU L-A LASAT pe Avraam să-şi jertfească copilul ci l-a oprit. Dumnezeu nu are nevoie să ne jerfim copiii pe nici un altar. El Însuşi a procurat jertfa pentru păcatele noastre ale tuturora oferindu-Şi propriul Său Fiu pe un munte nu departe de locul despre care vorbim aici, şi acel loc este Golgota. La acest peisaj creat de Ravi, omul care a înfiinţat una din cele mai crude organizaţii, a început să lăcrimeze.

M-am gândit cum rezolvăm noi disputele şi diferenţele dintre noi, credincioşii. Adevărul este unul singur şi necuprins de mare. Ne copleşeşte bunătatea lui Dumnezeu şi nu suntem în stare să o înţelegem, dar ne întoarcem faţa de la semenii noştrii şi acţionăm ca şi când am şti totul, am înţelege totul, ca şi când avem adevărul pe mâneca hainei. Ar trebui să fim cu ochii la Golgota, la muntele unde

„Domnul va purta de grijă”. Dumnezeu are putere să spună, „Opreşte-te!”, oricărui om care depăşeşte limitele stabilite de El. Dar ne-am întors aşa de des privirile de la Golgota şi ne ocupăm ori de ascuţitul cuţitului ori discutăm care mişcare de cuţit ar fi mai potrivită.

Fără nici o intenţie deosebită scriu doar cu îndemnul să nu-L uităm pe Domnul Isus şi Golgota în preocupările noastre, să nu ne pierdem vremea cu lucruri de umplătură, vorbe goale şi minciuni. Un adevăr spus pe jumătate este o minciună, zicea cineva. Cu ce ne ocupăm?

Rodica Boţan

„Cu nici un chip nu te voi lăsa”

În 1989 un cutremur de gradul 8,2 a redus Armenia la ruine, omorând peste 30.000 de oameni în mai puţin de 4 minute. În mijlocul acestei devastări uriaşe şi a haosului creat, un soţ şi-a lăsat soţia acasă, casa lor fiind încă în picioare şi a alergat la scoala unde ar fi trebuit să fie fiul său , doar ca să descopere clădirea scolii în totalitate la pământ ca o scovardă.

După trauma primului şoc, şi-a amintit promisiunea pe care i-o făcuse cândva fiului lui: „Nu contează ce se întâmplă, am să îţi vin în ajutor, oricând, oriunde”. Şi lacrimi începură să-i curgă şiroaie pe obraji. şi îngrozit se uita la grămada de cărămizi şi moloz ce fusese cândva şcoala fiului lui; peisajul părea absolut fără nici o speranţă, dar promisiunea făcută fiului său îl convinse că trebuie să încerce ceva, orice!

La început s-a concentrat să-şi amintească unde ar fi fost clasa fiului său, acolo unde îl ducea în fiecare dimineaţă. Şi-a amintit că este undeva într-un colţ în partea dreaptă a cladirii; aşa că alergat acolo şi a început sa tragă cu mâinile cărămizi şi moloz.

În timp ce săpa şi scotocea printre ruine, alţi părinţi îndureraţi au venit şi au început să strige şi să plângă: „Fiul meu...” sau, „Fiica mea...” Alţi părinţi au încercat să-l scoată de acolo cu vorbe bune: „Măi, omule, este prea târziu... Toţi au murit. Nu are nici un rost. Du-te, omule, acasă. Trebuie să înţelegi, asta-i realitatea, şi nu putem face nimic. O să-ţi faci numai rău, nu se mai poate face nimic.”

Pentru toţi părinţii însă a avut un singur răspuns: „Aveţi de gând să mă ajutaţi, sau nu?” Şi a continuat să caute mai departe printre dărâmături, bucăţică cu bucăţică.

Şeful departamentului de pompieri, a venit şi el să-l scoată de acolo dintre dărâmături pe motiv că o să fie explozii şi foc şi nu este indicat să

umble singur printre resturile de clădiri. „Du-te acasă, o să avem noi grijă să facem tot ce se poate face. La care iubitorul tată răspundea exact ca înainte, „Aveţi de gând să mă ajutaţi, sau nu?"

Poliţia şi-a făcut şi ea slujba şi i-au spus că distrugerea e prea mare şi că pune viaţa altora în pericol şi să se ducă acasă! La care din nou a răspuns în acelasi mod: „Aveţi de gând să mă ajutaţi, sau nu?" Dar nimeni nu se gândea să-l ajute.

Curajos însă el continua să caute printre molozuri pentru că îşi spunea că trebuie să ştie pentru el însuşi ce s-a întâmplat cu băiatul lui, dacă este viu sau mort.

A lucrat singur 8 ore, apoi 12 ore, apoi 24 ore, şi a ajuns la 36 ore, şi încă a continuat. După a 38-a oră a tras de un bloc mai mare şi a auzit vocea fiului său. A strigat atunci cu toată puterea ce i-a mai rămas:

— Armaaaand!

Şi a auzit răspunsul venind înapoi:

— Tati?! Eu sunt, tati! Le-am spus celorlalţi copii să nu fie îngrijoraţi. Le-am spus că dacă tu încă trăieşti, ai să mă salvezi, şi dacă tu mă salvezi pe mine şi ei o să fie salvaţi, că tu mi-ai promis că orice s-ar întâmpla, o să mă cauţi şi o să-mi vii în ajutor, oricând şi oriunde, şi eu nu am uitat, şi tu ai venit, tati, tu ai venit!!!

— Cum este acolo unde eşti tu? a mai întrebat tatal îngrijorat.

— Suntem 14 copii aici din 33 câţi eram. Ne este foame şi sete şi ne este tare frică, dar suntem aşa de fericiţi că ne-ai găsit. Când a căzut şcoala, a rămas un colţ ca un triunghi unde ne-am refugiat.

— Vino, băiatul meu, i-a mai zis tatăl.

— Nu, tati, lasă să iasă ceilalţi copii prima dată, că eu ştiu că tu mă scoţi pe mine la urmă aşa cum mi-ai promis, orice s-ar întâmpla şi oricând am nevoie de ajutor!!!

... M-am gândit că această întâmplare adevărată e potrivită pentru noi când ne găsim singuri şi părăsiţi, sau la nevoie şi speriaţi... Dumnezeu ne-a iubit atât de mult că L-a trimis pe Fiul Său să vină în chip de om, pe pământul nostru plin de păcat, ca să ne caute şi să ne aducă salvarea. Din dragoste pentru noi Domnul Isus a venit în lumea noastră urâtă şi acum ne caută printre murdăriile şi dărimăturile acestui Babilon modern, ne caută fiindcă ne iubeşte şi ne-a promis: „Nicidecum n-am să te las,, cu nici un chip nu te voi părăsi!" Tot ce mai trebuie să faci este să-L strigi, să te audă unde eşti, ca să te poată scoate afară. Strigă-L astăzi şi strigă-L oridecâte ori eşti în nevoie. El îţi va răspunde. (R.B.) ■

continuare din pagina 2

pentru cei curioşi rămân mistere. Când apostolul Petru scrie că noi am fost născuţi dintr-o sămânţă care nu poate să putrezească el vorbeşte de ceva ceresc, sălăşluit în fiinţa pământească (2 Petru 1:4), ne face părtaşi firii dumnezeieşti.

Nu toate scoicile au perle în ele, cele care au perle au trecut prin durerile naşterii. Dacă suntem născuţi din Dumnezeu purtăm în trupul nostru pribeag durerile lucrării Evangheliei pe care n-o putem face, sau o facem plângând, văzând lumea care se pierde în păcat, plângând pentru cei dragi ai noştri dorind să vedem în ei forma religioasă înlocuită cu naşterea duhovnicească. Scriptura ne vorbeşte de oameni care s-au hotărât să se adâncească în tainele Cuvântului divin. Poate mulţi purtăm titlul de creştini, declaraţi de noi sau de mai marii noştri spirituali. Sau suntem declaraţi de Regele nostru care a aşezat în noi o fărâmă din cerească Lui putere? În faţa Domnului Isus când luăm parte la masa Lui, simţim fiorul unificării cu Creatorul? El ne promite că dacă-L iubim va veni la noi, va cina cu noi. În smerenie să-L invităm la masa noastră care este El în noi şi noi în El. Când va veni El orice zarvă va înceta, dacă vom fi găsiţi în Trupul Lui noi vom intra la Cină împreună cu sfinţii Lui.

Fără regină, cu toată zarva şi consiliul acela misterios, albinele au murit. Fără Hristos, cu toate cunoştinţele noastre, rămânem aici. Domnul nostru Isus Hristos ne face o precizare în acest sens când ne spune, *„Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic."*

Succes la părtăşia cu Domnul nostru în lumina celor duhovnicieşti.

Stuparul

România pentru Hristos

„Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze" (Ioan 9:4).

Vă îndemnăm să vă rugaţi pentru noi şi să daţi o mână de ajutor.

Orice donaţie pentru lucrarea misionară din România, poate fi trimisă pe adresa:

Romania for Christ, P.O. Box 2329, Pleasant Hill, CA 94523.